

ikke Fordere, som han mente, at Flertallets Opførelsen paa den ene Side og Landssthingets paa den anden Side lige overfor den foreliggende Sag vilde berede ham og hans Parti ude hos Folket, som det hedder, altsaa under Valgkampagnen, skal jeg ikke indlade mig derpaa. Jeg skal ganske vist overlade det ærede Medlem Glæden derover, jeg tror ogsaa i saa Fald, at det vil blive det eneste Resultat, der kommer ud af denne Sag; efter den Maade, hvorpaa de ærede Medlemmer have fanget den an, vil det i alt Fald blive den eneste taktiske Fordel for dem, thi hvad Sagen selv angaar, maa jeg fastholde dette, at det Forslag, her foreligger, ikke kan være Midlet til at tilveiebringe Udfigt til at se Traktaten vedtaget. Jeg bliver yderligere bestyrket deri, ved at jeg nu oveni købet hører, at det, som netop af den ærede Ordfører blev fremhævet som en Dyd, som en Fordel ved Forslaget, nemlig at de absurde Resultater, hvortil det fører, vare saa urimelige, at det var umuligt, at man kunde berolige sig derved, at det indeholdt en Drivfjeder, som han udtrykte sig, for baade det ene Thing og det andet Thing og Regjeringen til at komme bort derfra, ogsaa denne Fordel skal nu betages det; den eneste, det havde nemlig, at det var saa galt, at det i sig selv indeholdt Sporen og Drivfjederen til, at man skulde komme bort derfra, den falder bort, og derom siger nu det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), at det gjør slet ikke Noget, om vi slet ikke komme bort derfra, vi kunne godt den 1ste April blive staaende ved dette og have fjernet hele Krigsskatten. Det er altsaa en Anstuelse, det ærede Medlem har, som er afvigende fra den, som iøvrigt deles af hans Parti, som er udtalt af den ærede Ordfører, thi hans Udtalelse gif ud paa, at det var umuligt at blive staaende derved. Det er jo ogsaa fuldstændig afvigende fra, hvad der hidtil har været gjort gjældende fra dette Things Side under Toldlovens Behandling, hvad der ogsaa er blevet antaget i det andet Thing, og hvad Regjeringen er enig om. Man har været enig om, at det var den slet modsatte Vej, man skulde gaa i flere Punkter. Og naar det ærede Medlem spørger: hvorledes jeg vil rime det sammen, paa den ene Side at sige, at der slet ikke er noget Urimeligt i at gaa ind paa den spanske Handelstraktat med Hensyn til Nedsettelsen af Vintolden, og paa den anden Side at sige, at der skulde være noget Urimeligt i iøvrigt at vedtage en Bortfalden af Krigsskatloven, saa tror jeg dog, at det ærede Medlem med Lethed vil kunne besvare sig selv dette Spørgsmaal. Det kan rimes sammen paa den Maade, at

man nødtvungen gaar ind paa en Nedsettelse af Vintolden for at opnaa andre Fordere, for paa den anden Side at opnaa en Nedsettelse af Indførelstolden paa Klippis og andre Ting, som vi mene at have Nytte af og Brug for. Men den Omstændighed, at man for at opnaa en Fordel gaar ind paa at fravige det, som man ellers mener er det Rette, kan dog aabenbart ikke afgive noget Motiv til, at man uden at være nødt dertil og uden at opnaa tilsvarende Fordere kunde gaa ind paa i mange andre Punkter at ændre det, som man mener at være den rette Vej, ad hvilken Forholdene bør udvikle sig. Dette ligger saa smublende nær for Haanden, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) selv maatte have kunnet faat sig det. Naar han iøvrigt omtalte, at den Krigsskattoldlov, som der er Tale om at hæve, var vedtaget efter en kort Forberedelse, er det ganske vist, at det blev den, men den har jo siden unegtelig staaet en lang Prøve igjennem nu en Snes Aar, og det har vist sig, at den Retning, i hvilken den gif, paa flere Punkter — ikke paa alle Punkter — netop var den, i hvilken man maatte ønske, at Toldlovgivningen vilde udvikle sig. Det har været alle Lovgivningsfaktorers Mening, at det var et rigtigt Syn, man den Gang havde, naar man mente, at vor Toldlovgivning i Tiden vilde udvikle sig i den Retning, hvori Loven gif, og der kan altsaa i den korte Forberedelse, før Loven kom frem, ikke ligge nogen som helst Grund til at ophæve den, naar man efter 20 Aars Forløb finder, at den i visse Henseender har truffet netop det Rette. Da er der ingen Grund til at hæve den i disse Henseender, medens der kan være Grund til at hæve den i de Henseender, i hvilke man mener, at den ikke har truffet det Rette. Hvis man nu efter 20 Aars Forløb kommer til det Resultat, at Anstuelserne nu med Hensyn til den i disse Henseender ikke samstemmer med Loven, er der Grund til at hæve den i disse Henseender, men ikke til at hæve den i de andre Henseender.

Rettelser.

- Sp. 2709, §. 1 og 2 f. o. udgaar: „for Rigsdagen“.
 — 2709, §. 3 f. o. udgaar: „af bore“.
 — 2709, §. 4 f. o. andres „gjældende“ til „fremmede“.
 — 2709, §. 25 f. n.: „1875“, læs: „1873“.
 — 2710, §. 2 f. o.: „13de“, læs: „15de“.
 — 2710, §. 15 f. o.: „af“, læs: „til“.